

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS

PHILIPPE LÉGER

23 päivänä maaliskuuta 2006¹

1. Käsiteltävänä olevassa asiassa on kyse valituksesta, jonka Meca-Medina ja Majccen² ovat tehneet Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-313/02, Meca-Medina ja Majccen vastaan komissio, 30.9.2004 antamasta tuomiosta,³ jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi heidän kanteensa, jossa sitä vaadittiin kumoamaan Euroopan yhteisöjen komission 1.8.2002 tekemä päätös⁴ hylätä kantelu, jonka tämän asian valittajat olivat tehneet asetuksen N:o 17⁵ 3 artiklan perusteella Kansainvälistä Olympiakomiteaa⁶ vastaan.

2. Kantelussaan tämän asian valittajat olivat kyseenalaistaneet tietyn KOK:n hyväksymän ja kansainvälisen amatööriuimaliiton⁷ täytäntöönpaneman säännösten sekä tiettyjen dopingvalvontaa koskevien käytäntöjen yhteensoveltuvuuden yhteisön kilpailusään-

töjen (EY 81 ja EY 82 artikla) ja palvelujen tarjoamisen vapautta koskevan määräyksen (EY 49 artikla) kanssa.

I Asian käsittelyn aiemmat vaiheet⁸

3. Sen jälkeen, kun valittajien dopingnäytteistä oli löytynyt nandrolonia⁹ antidopingvalvonnassa, heidät asetettiin FINAn Doping Panelin (dopingkomitea) 8.8.1999 tekemällä päätöksellä neljän vuoden kilpailukieltoon. Urheilun välimiesoikeus, jonka käsiteltäväksi valittajat saattoivat asian tästä päätöksestä tekemälläään valituksella, vahvisti tämän kilpailukiellon 29.2.2000 ennen asian uudelleen tutkimista, minkä jälkeen se lyhensi kilpailukieltoa kahteen vuoteen 23.5.2001 antamallaan välitystuomiolla.

1 – Alkuperäinen kieli: ranska.

2 – Jäljempänä valittajat.

3 – Kok. 2004, s. II-3291; jäljempänä valituksenalainen tuomio.

4 – Asia COMP/38158, Meca-Medina ja Majccen v. KOK, jäljempänä riidanalainen päätös, jonka ranskankieliseen versioon voi tutustua seuraavassa Internet-osoitteessa: <http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/cases/decisions/38158/fr.pdf>.

5 – 6 päivänä helmikuuta 1962 annettu neuvoston asetus N:o 17 perustamissopimuksen (EYVL 1962, 13, s. 204) [81] ja [82] artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus.

6 – Jäljempänä KOK.

7 – Jäljempänä FINA.

8 – Asian käsittelyn aiempia vaiheita koskevien tarkempien tietojen osalta viitataan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kuvaukseen valituksenalaisen tuomion 1–34 kohdassa.

9 – Nandroloni on anabolinen aine, joka kielletään olympialiikkeen antidopingsäännöstyössä.

4. Valittajat kantelivat 30.5.2001 päivätyllä kirjeellä komissiolle asetuksen N:o 17 3 artiklan perusteella väittäen, että EY 81 ja/tai EY 82 artiklaa oli rikottu. He väittivät muun muassa, että nandrolonin raja-arvon vahvistaminen 2 nanogrammaksi virtsamillilitraa kohden (jäljempänä riidanalainen säännöstö) on KOK:n ja sen valtuutamien 27 laboratorion välinen yhdenmukaistettu menettelytapa. Heidän mukaansa se, että elimet, joiden tehtävänä on urheilun riita-asioiden ratkaiseminen välimiesmenettelyssä, eivät ole itsenäisiä KOK:hon nähden, tukee lisäksi tämän käytännön kilpailunvastaaisuutta.

5. Komissio hylkäsi kantelun riidanalaisella päätöksellään, koska se katsoi, että riidanalainen säännöstö ei kuulu EY 81 ja EY 82 artiklassa vahvistetun kiellon soveltamisalaan.¹⁰

II Kanne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

6. Tämän asian valittajat nostivat EY 230 artiklan neljännen kohdan perusteella

kanteen riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 11.10.2002 jättämälläan kannekirjelmällä.

7. Kanteensa tueksi kantajat vetosivat kolmeen kanneperusteeseen, jotka koskivat komission tekemiä ilmeisiä arviointivirheitä ensiksi KOK:n määrittelyssä, toiseksi riidanalaisen säännösten tarkastelussa, kun otetaan huomioon yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-303/99, *Wouters ym.*, antamassaan tuomiossa¹¹ vahvistamat kriteerit, ja kolmanneksi EY 49 artiklan soveltamisessa.

8. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kanteen todeten, että nämä kolme kanneperustetta olivat merkityksettömiä, ja se velvoitti kantajat vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

III Menettely yhteisöjen tuomioistuimessa ja valituksessa esitetyt vaatimukset

9. Valittajat tekivät tämän valituksen yhteisöjen tuomioistuimeen 22.12.2004 toimittamallaan valituskirjelmällä.

10 – 72 ja 73 kohta.

11 – Tuomio 19.2.2002 (Kok. 2002, s. I-1577).

10. Valittajat vaativat valituksenalaisen tuomion kumoamista ja komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut kummassakin oikeusasteessa. He vaativat lisäksi yhteisöjen tuomioistuinta hyväksymään vaatimukset, jotka he esittivät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

11. Komissio eli vastaaja vaatii ensisijaisesti valituksen hylkäämistä ja toissijaisesti riidanalaisesta päätöksestä nostetun kumoamiskanteen hylkäämistä. Komissio vaatii lisäksi valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut kummassakin oikeusasteessa.

12. Suomen tasavalta, joka oli väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa, vaatii valituksen hylkäämistä.

14. He moittivat ensinnäkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä tulkitse virheellisesti yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, joka perustuu asioissa Walrave ja Koch,¹² Bosman¹³ ja Deliège¹⁴ annettuihin tuomioihin ja joka koskee EY 39 ja EY 49 artiklan soveltamista urheilun alan määräyksiin. He kiistävät toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemän arvioinnin, jonka mukaan antidopingsäännöstö on puhtaasti urheilun alaan kuuluva ohje, joka ei tämän vuoksi kuulu EY:n perustamissopimuksen soveltamisalaan. Valittajat katsovat kolmanneksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki virheen, kun se katsoi, että kyseessä olevalla säännöstöllä ei ole mitään tekemistä taloudellisten seikkojen kanssa ja että se ei kuulu EY 49, EY 81 ja EY 82 artiklan soveltamisalaan. He moittivat neljänneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä katsoi, että komission oli tarpeetonta tarkastella riidanalaista säännöstöä edellä mainitussa asiassa Wouters ym. vahvistettua tarkastelutapaa noudattaen.

A Ensimmäinen valitusperuste

IV Valituksen tarkastelu

13. Siitä huolimatta, että valituksessa on täsmällisiä viittauksia valituksenalaisen tuomion kohtiin, se on varsin epäselvä. Valitusta tarkastellessani ymmärrän sen niin, että valittajat esittävät neljä valitusperustetta.

15. Tämän ensimmäisen valitusperusteen¹⁵ yhteydessä valittajat kritisoivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 40 ja 41 kohdassa tekemää

12 – Asia 36/74, tuomio 12.12.1974 (Kok. 1974, s. 1405, Kok. Ep. II, s. 415).

13 – Asia C-415/93, tuomio 15.12.1995 (Kok. 1995, s. I-4921).

14 – Yhdistetyt asiat C-51/96 ja C-191/97, tuomio 11.4.2000 (Kok. 2000, s. I-2549).

15 – Valituksen 21–32 kohta.

tulkintaa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, joka perustuu edellä mainituissa asioissa Walrave ja Koch, Bosman ja Deliège annettuihin tuomioihin ja joka koskee EY 39 ja EY 49 artiklan soveltamista urheilun alan määräyksiin.

16. Valittajat kiistävät ensinnäkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvioinnin, jonka mukaan EY 39 ja EY 49 artiklassa vahvistetut kiellot eivät koske puhtaasti urheilua koskevia sääntöjä, joilla ei ole mitään tekemistä taloudellisten seikkojen kanssa. Heidän mukaansa yhteisöjen tuomioistuin ei milloinkaan esittänyt tällaista yleistä poikkeusta edellä mainitussa asiassa Walrave ja Koch antamassaan tuomiossa. Valittajien mukaan se päinvastoin rajoitti tämän poikkeuksen urheilujoukkueiden kokoonpanoon ja muodostamiseen. Valittajat väittävät seuraavaksi, että ainoastaan sääntöjä, jotka liittyvät urheilukilpailujen erityisluonteeseen ja -puitteisiin ja jotka kuuluvat luonnostaan urheilukilpailujen järjestämiseen ja niiden asianmukaiseen toteuttamiseen, voidaan pitää puhtaasti urheiluun liittyvinä.

17. Kuten komissio ja Suomen tasavalta, minä katson, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi asianmukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöä.¹⁶

18. Yhteisöjen tuomioistuin on itse asiassa jatkuvasti katsonut, että kun otetaan huo-

mioon Euroopan yhteisön tavoitteet, urheilutoiminta kuuluu yhteisön oikeuden soveltamisalaan ainoastaan sikäli kuin se on EY 2 artiklassa tarkoitettua taloudellista toimintaa. Näin ollen kun tällainen toiminta on luonteeltaan palkkatyötä tai vastikkeellista palvelujen suorittamista (kuten esimerkiksi, kun on kyse ammattilais- tai puoliammattilaisjalkapalloilijoista), se kuuluu täsmällisemmin todettuna EY 39–EY 42 tai EY 49–EY 55 artiklan soveltamisalaan.¹⁷

19. Yhteisöjen tuomioistuin on sen sijaan hyväksynyt useaan otteeseen kyseisten määräysten soveltamisalan supistamisen, kun kyseinen urheilun alan säännöstö on perusteltavissa ”muista kuin taloudellisista syistä [urheilukilpailujen] erityisluonteen ja erityisolosuhteiden vuoksi, jolloin kysymys on siis yksinomaan urheilusta sellaisenaan”.¹⁸ Katson, että näissä tapauksissa yhteisöjen tuomioistuin vahvisti yleisesti sovellettavan poikkeuksen, jota ei voida rajoittaa, kuten valittajat väittävät, urheilujoukkueiden kokoonpanoon ja muodostamiseen.

20. Tässä tilanteessa katson, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi perustellusti katsoa valituksenalaisen tuomion 40 ja 41 kohdassa, että EY 39 ja EY 49 artiklassa

17 – Ks. mm. em. asiat Walrave ja Koch (tuomion 4 ja 5 kohta) ja Bosman (tuomion 73 kohta) sekä asia 13/76, Donà, tuomio 14.7.1976 (Kok. 1976, s. 1333, Kok. Ep. III, s. 177, 12 ja 13 kohta).

18 – Ks. mm. em. asiat Donà (tuomion 14 ja 15 kohta) ja Bosman (tuomion 76 ja 127 kohta) sekä asia C-176/96, Lehtonen ja Castors Braine, tuomio 13.4.2000 (Kok. 2000, s. I-2681, 34 kohta).

16 – Ks. komission vastine (16–28 kohta) ja Suomen tasavallan väliintulokirjelmä (8 kohta).

määrättyjä kieltoja sovelletaan sääntöihin, jotka koskevat urheilutoiminnalla mahdollisesti olevaa taloudellista puolta, mutta ne "eivät koske puhtaasti urheiluun liittyviä sääntöjä eli sääntöjä, jotka koskevat yksinomaan urheiluun liittyviä kysymyksiä ja joilla ei tällaisina ole mitään tekemistä taloudellisen toiminnan kanssa".¹⁹

21. Näin ollen katson, että ensimmäinen valitusperuste on perusteeton ja se on näin ollen hylättävä.

B Toinen valitusperuste

22. Toisella valitusperusteellaan valittajat kiistävät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättelyn, jonka mukaan antidopingsäännöstö on luonteeltaan sellainen, että sillä ei ole mitään tekemistä taloudellisen toiminnan kanssa, minkä vuoksi se ei kuulu perustamissopimuksen soveltamisalaan. He esittävät kaksi väitettä tämän valitusperusteen tueksi.

23. Yhtäältä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perusteluissa on valittajien mukaan syyllistytty ristiriitaisuuksiin tai ne ovat puutteelliset. Heidän mukaansa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin väitti valituksenalaisen tuomion 44 ja 47 kohdassa, että antidopingsäännöstöllä ei ole mitään taloudellista tavoitetta. Kyseisen tuomion 57 kohdassa se puolestaan myönsi valittajien mukaan, että kun KOK antoi tällaisen säännösten, se saattoi olla huolissaan olympialaisten taloudellisten mahdollisuuksien säilyttämisestä. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki valittajien mukaan keinotekoisien eron urheilusuorituksen taloudellisen ja ei-taloudellisen ulottuvuuden välillä kyseisen tuomion 45 kohdassa.

24. Toisaalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki heidän mukaansa virheen, kun se tukeutui edellä mainituissa asioissa Walrave ja Koch, Donà ja Deliége annettuihin tuomioihin perustuvaan oikeuskäytäntöön katsoessaan, että antidopingsäännöstö ei kuulu EY 49, EY 81 ja EY 82 artiklan soveltamisalaan. Valittajat katsovat, että antidopingsäännöt poikkeavat kansallisten jalkapallojoukkueiden kokoonpanoa koskevista määräyksistä (em. asiat Walrave ja Koch sekä Donà) sekä urheilijoiden valintaa huipputason urheilukilpailuihin koskevista määräyksistä (em. yhdistetyt asiat Deliége).

25. Katson komission ja Suomen tasavallan tavoin, että tämä peruste on myös hylättävä.²⁰

19 – Valituksenalaisen tuomion 41 kohdan ensimmäinen virke.

20 – Ks. komission vastine (29–41 kohta) ja Suomen tasavallan väliintulokirjelmä (11–13 kohta).

26. Valittajien väite, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustelut yhtäältä valituksenalaisen tuomion 44 ja 47 kohdassa ja toisaalta tämän tuomion 57 kohdassa ovat ristiriitaiset, ei mielestäni ole perusteltu.

27. Todettuana valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa, että ”huippu-urheilusta on suuressa määrin tullut taloudellista toimintaa” ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että dopingin torjunnalla pyritään ennen kaikkea säilyttämään urheilun eettiset arvot sekä urheilijan terveys. Viittaus valituksenalaisen tuomion 57 kohdassa taloudellisiin tavoitteisiin, joita KOK:lla on saattanut olla, ei mielestäni riitä osoittamaan ristiriitaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätelyssä.

28. Kun otetaan huomioon kaupalliset ja taloudelliset panokset, jotka liittyvät huippu-urheiluun, mielestäni antidopingsäännösten kaltainen puhtaasti urheiluun liittyvä säännöstö ei voida olla täysin vailla taloudellista intressiä. Tämä intressi on mielestäni kuitenkin täysin toisarvoinen, eikä se voi poistaa antidopingsäännösten puhtaasti urheiluun liittyvää luonnetta. Kuten komissio perustellusti totesi, valittajien näemyksellä itse asiassa annetaan etusija urheilutoiminnan jakamattomuuden nimissä toisarvoiselle seikalle eli taloudelliselle ulottuvuudelle sen varmistamiseksi, että perus-

tamissopimuksen määräyksiä sovelletaan kokonaisuudessaan ammattilais- tai puoli ammattilaisurheiluun.²¹

29. Valittajien väite, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voinut asianmukaisesti viitata edellä mainituissa asioissa Walrave ja Koch, Donà ja Deliège annettuihin tuomioihin, on mielestäni myös perusteeton. Näyttää itse asiassa siltä, että valittajat tarkastelevat näitä tuomioita erityisen suppeasti, koska näissä asioissa yhteisöjen tuomioistuin sulki mielestäni yleisin sanakääntein puhtaasti urheilun alaan liittyvät säännöt pois EY 39 ja EY 49 artiklan soveltamisalalta. Valittajat pyrkivät näin ollen tekemään keinotekoisen eron kyseisissä tuomioissa tarkasteltujen sääntöjen ja riidanalaisen säännösten välillä.

30. Ehdotan näin ollen, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää toisen valitusperusteen perusteettomana.

C Kolmas valitusperuste

31. Tämän kolmannen valitusperusteen²² yhteydessä valittajat väittävät lähinnä, että

²¹ – Vastineen 35 kohta.

²² – Valituksen 40–53 kohta.

ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki virheen, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 48 kohdassa, että riidanalaisella säännöstöllä ei ole mitään tekemistä taloudellisten seikkojen kanssa ja että se ei näin ollen kuulu EY 49, EY 81 ja EY 82 artiklan soveltamisalaan.

32. Katson, että valittajat esittävät kaksi väitettä tämän valitusperusteen tueksi.

33. He kyseenalaistavat ensinnäkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen analyysin, joka esitetään valituksenalaisen tuomion 49 ja 55 kohdassa ja jonka mukaan vaikka olisi osoitettu, että riidanalainen säännöstö menee liian pitkälle, tämä ei aiheuttaisi sitä, että se ei enää olisi puhtaasti urheiluun liittyvä. Paitsi että tämä analyysi perustuu valittajien mukaan ristiriitaisiin ja riittämättömiin perusteluihin, se on näiden mielestä myös ristiriidassa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön kanssa, joka perustuu edellä mainituissa asioissa *Deliège* ja *Wouters ym.* annettuihin tuomioihin.²³

34. Valittajat väittävät seuraavaksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki tosiseikkoja koskevan toteamuksen, joka on asiallisesti virheellinen, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 55 kohdan toisessa virkkeessä, että riidanalainen säännöstö on antidopingsäännös, vaikka heidän mukaansa tässä säännöstössä vahvistettu määrä voi

myös perustua fyysiseen rasitukseen ja/tai muiden kuin dopingaineiden nauttimiseen; näihin kuuluu esimerkiksi kuohitsemattoman sian liha.

35. Katson komission tavoin, että tämä valitusperuste on hylättävä.²⁴

36. On riittävää todeta, että valittajat kiistävät itse asiassa riidanalaisessa säännöstössä vahvistetun 2 nanogramman raja-arvon virtsamillilitraa kohden ja he pyrkivät siihen, että yhteisöjen tuomioistuin tutkisi uudelleen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittaman tosiseikkojen arvioinnin.

37. EY 225 artiklan 1 kohdan ja yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan perusteella valituksessa saadaan tukeutua vain oikeussääntöjen rikkomista koskeviin perusteisiin eikä valitusta siis miltään osin saa kohdistaa tosiasiakysymysten arviointiin. Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee täten, että yhteisöjen tuomioistuimen tehtävänä ei valitusasian käsittelyn yhteydessä ole lausua ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittamasta tosiseikkojen ja selvitysaineiston arvioinnista lukuun ottamatta sitä tapausta, että kyseiset seikat on otettu huomioon ilmeisen vääristyneellä tavalla.²⁵

23 – Valittajat viittaavat mm. em. yhdistetyissä asioissa *Deliège* annetun tuomion 69 kohtaan ja em. asiassa *Wouters ym.* annetun tuomion 97–109 ja 123 kohtaan.

24 – Vastineen 42–56 kohta.

25 – Ks. vastaavasti mm. asia C-470/00 P, parlamentti v. Ripa di Meana ym., tuomio 29.4.2004 (Kok. 2004, s. I-4167, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

38. Katson lisäksi, että kun yhteisöjen tuomioistuin käsittelee valitusta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antamasta tuomiosta, sen tehtävänä ei ole lausua siitä, onko KOK:n dopingin torjunnan yhteydessä antama sääntö tieteellisesti perusteltu vai ei.

mäinen koskee virheellistä arviointia asiassa Wouters ym. annetussa tuomiassa vahvistetun tarkastelutavan soveltamisen asianmukaisuuden osalta, toinen riidanalaisen päätöksen vääristämistä ja kolmas puolustautumisoikeuksien loukkaamista.

39. Kun otetaan huomioon, että valittajat eivät ole osoittaneet tosiseikkojen vääristämistä eivätkä totta puhuen edes väittäneet tällaista, ehdotan tässä tilanteessa yhteisöjen tuomioistuimelle, että se katsoo, että kolmannen perusteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi, ja hylkää sen.

1. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen virheellinen arviointi yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Wouters ym. antamassa tuomiassa vahvistaman tarkastelutavan soveltamisen asianmukaisuuden osalta

D Neljäs valitusperuste

40. Neljännen valitusperusteen yhteydessä²⁶ valittajat kiistävät valituksenalaisen tuomion 61, 62 ja 64 kohdan, joissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, ettei komission suorittama riidanalaisen säännösten tarkastelu edellä mainitussa asiassa Wouters ym. annetussa tuomiassa vahvistetun tarkastelutavan mukaisesti ollut tarpeen.

42. Valittajat moittivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta lähinnä siitä, että se katsoi valituksenalaisen tuomion 65 ja 66 kohdassa, että käsiteltävänä oleva asia eroaa edellä mainitussa asiassa Wouters ym. annetun tuomion taustalla olleesta tapauksesta, koska riidanalainen säännöstö koskee toimintaa, dopingia, jota ei voida rinnastaa markkinakäyttämiseen, ja koska sitä sovelletaan urheilutoimintaan, jolla ei itsessään ole mitään tekemistä taloudellisten seikkojen kanssa. Valittajien mukaan yhteisöjen tuomioistuimen kyseisessä tuomiassa vahvistamat kriteerit voidaan siirtää täysin käsiteltävänä olevaan tapaukseen.

41. Tämän valitusperusteen tueksi valittajat vetoavat kolmeen väitteeseen, joista ensimmäinen

43. Katson, että tämä väite on perusteeton.

44. On riittävää muistuttaa, että edellä mainitussa asiassa Wouters ym. kyseessä ollut säännöstö koski markkinakäyttämistä

²⁶ – Valituksen 54–64 kohta.

mistä eli asianajajien ja tilintarkastajien välisten verkostojen luomista ja sitä sovellettiin perusolemuksestaan taloudelliseen toimintaan eli asianajajan toimintaan. Koska riidanalainen säännöstö on luonteeltaan puhtaasti urheiluun liittyvä eikä siihen liity mitään taloudellisia seikkoja, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi mielestäni perustellusti katsoa, että tämän säännösten tarkastelu tässä asiassa vahvistettujen kriteerien perusteella ei ollut tarpeen.

2. Riidanalaisen päätöksen vääristäminen, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin väitetyksi syyllistyi

45. Valittajat moittivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä katsoi, että komission suorittama riidanalaisen säännösten tarkastelu kilpailusääntöjen valossa tapahtui vain ”toissijaisesti” tai ”ylimääräisesti”. Näin tehdessään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vääristi valittajien mukaan riidanalaista päätöstä.

46. On muistutettava, että vaikka ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toimivaltainen arvioimaan sen käsiteltäväksi saatettuja tosiseikkoja, näiden seikkojen tai riidanalaisen toimen ottaminen huomioon vääristyneellä tavalla on kysymys, joka kuu-

luu yhteisöjen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin muutoksenhaussa.²⁷ Riidanalaisen toimen vääristämistä koskevalla perusteella pyritään siihen, että yhteisöjen tuomioistuin toteaisi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen muuttaneen riidanalaisen toimen merkitystä, sisältöä tai laajuutta. Vääristäminen voi näin ollen perustua toimen sisällön muuttamiseen,²⁸ sen keskeisten seikkojen huomiotta jättämiseen²⁹ tai sen asiayhteyden huomiotta jättämiseen.³⁰

47. Koska tämä väite koskee riidanalaisen päätöksen vääristämistä, se voidaan ottaa tutkittavaksi yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti.

48. Katson kuitenkin, ettei tämä väite ole perusteltu.

49. On muistutettava, että tällaisen vääristämisen on käytävä selvästi ilmi asiakirja-aineistosta ilman, että on tarpeen arvioida

27 – Ks. mm. asia C-8/95 P, *New Holland Ford v. komissio*, tuomio 28.5.1998 (Kok. 1998, s. I-3175, 26 kohta); asia C-257/98 P, *Lucaccioni v. komissio*, tuomio 9.9.1999 (Kok. 1999, s. I-5251, 45–47 kohta); asia C-341/98 P, *Proderec v. komissio*, määräys 27.1.2000 (28 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa) ja asia C-116/03 P, *Fichtner v. komissio*, määräys 9.7.2004 (33 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

28 – Ks. vastaavasti mm. asia C-197/99 P, *Belgia v. komissio*, tuomio 11.9.2003 (Kok. 2003, s. I-8461, 67 kohta).

29 – Ks. vastaavasti mm. asia C-459/00 P(R), *komissio v. Trenker*, määräys 11.4.2001 (Kok. 2001, s. I-2823, 71 kohta).

30 – Ks. vastaavasti mm. asia C-277/01 P, *parlamentti v. Samper*, tuomio 3.4.2003 (Kok. 2003, s. I-3019, 40 kohta).

uudelleen tosiseikkoja ja selvitysaineistoa.³¹ Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 61, 62 ja 64 kohdassa tekemä arviointi riidanalaisesta päätöksestä ei kuitenkaan mielestäni muodosta päätöksen ilmeistä vääristämistä.

50. Pelkästään tätä päätöstä tarkastelemalla voidaan havaita, että komissio katsoi perustellusti ensisijaisesti, että riidanalaisen säännösten hyväksyminen ei kuulunut KOK:n taloudellisen toiminnan piiriin.³² Katson komission tavoin,³³ että se tarkasteli ainoastaan toissijaisesti sitä, voitaisiinko tämän säännösten aiheuttamat mahdolliset rajoitukset perustella soveltamalla kriteerejä, jotka vahvistettiin edellä mainitussa asiassa Wouters ym. annetussa tuomiossa.³⁴

51. Katson lisäksi, että valittajat tyytyvät kiistämään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvioinnin esittämättä mitään seikkoja, joista tällaisen ilmeisen virheen olemassaolo ilmeneisi.

31 – Ks. mm. em. asia New Holland Ford v. komissio, tuomion 72 ja 73 kohta.

32 – Riidanalaisen päätöksen 38 kohta.

33 – Vastineen 62 kohta.

34 – Riidanalaisen päätöksen 42–55 perustelukappale.

3. Valittajien puolustautumisoikeuksien loukkaaminen, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin väitetysti syyllistyi

52. Valittajat väittävät, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, ettei riidanalaisen säännösten tarkastelu kilpailusääntöjen valossa ollut tarpeen, se ei sallinut heidän lausua siitä, onko kyseessä puhtaasti urheiluun liittyvä säännöstö, joka ei kuulu EY 49, EY 81 ja EY 82 artiklan soveltamisalaan.

53. Mielestäni tämä väite on niin ikään perusteeton ja se on hylättävä. Katson komission tavoin, että valittajat saattoivat esittää väitteensä paitsi komissiossa käydyssä menettelyssä myös ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyssä menettelyn kirjallisessa ja suullisessa vaiheessa.³⁵

54. Edellä esitetyn perusteella ehdotan näin ollen, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää neljännen valitusperusteen perusteettomana.

35 – Vastineen 65–72 kohta.

V Ratkaisuehdotus

55. Kaiken edellä esitetyn perusteella ehdotan näin ollen, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa David Meca-Medinan ja Igor Majcenin korvaamaan oikeudenkäyntikulut väliintulijan oikeudenkäyntikuluja lukuun ottamatta yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 ja 118 artiklan mukaisesti.